

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

Art. 3. Ex eo quòd Archiepiscopi fatentur se Regalia & inter illa
Iurisdictionem Abbati conferre, siue eorundem Inuestitur as renovare non
suo sed Imperatoris Imperijqu[e] nomine, probatur ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

vertit in mille partes, fingit Chimæras, monstra contradictionum parit, ut hoc faltem impetret, quod per infeudationem Imperatoris nomine, non censeantur Archiepiscopi renuntiâsse iuri dominii, quod illos ante Impetrationem illam Maximiliani I. habuisse præsupponit, in quo sanè, quod ille edicit, suscipit laborem frustrancum, quod sublequentibus rationibus ostenditur.

Art. 2. Quòd frustra suspiciatur à voti auctore labor, dum probare conatur Archiepiscopus non abdicâsse à se Monasterij dominium per Impetrationem Diplomatis Maximiliani I. Imperatoris.

ITaque pro summa, & fulcro totius rei, hanc quæstionem proponit voti auctor à se discutiendam, *An ipsa confessio (verba cuius ponimus) Archiepiscopi, qua fatetur se Regalia conferre Abbati non suo, sed Imperatoris nomine, item quod membrum Imperij sit, an ista confessio sit contraria dominio & proprietati, tum & possessioni Monasterij quam præten dit Archiepiscopus prædictus, ut si ante dominium cum possessione, aut alterutrum horum habuerit, ut per hoc abdicatum à se videri debeat: id enim (addit) si ita sit, frustra à nobis suscipitur labor.*

Suscipitur sanè, non solum ob hoc quod ais, sed quia prius est, ut probes Archiepiscopum habuisse dominium, quàm ut de eiusdem renunciatione aut abdicacione saluandâ labores.

At: an illud probes, testabuntur illa, quæ hætenus in probationibus Maximiliani status ac in refutationibus præten sorum Archiepiscopalium diplomatum: siue Conradinum illud sit, siue Fridericianum, siue quodcunque aliud factis superque deducta sunt, neque hîc repetimus, patent suo loco, ac docent non solum quàm non probet Archiepiscopus, sed quàm apertè irrefragabiliterque Status Monasterij contra illum probetur, ad quas probationes ne verbo responsum est per ipsum voti auctorem, sed & præterea:

Art. 3. Ex eo quòd Archiepiscopi fatentur se Regalia & inter illa Iurisdictionem Abbati conferre, siue eorundem Inuestituras renouare non suo sed Imperatoris Imperijq; nomine, probatur Archiepiscopus eorundem Dominos non esse, sed Imperatorem Imperiumq;.

Diximus inuestituras renouare, neque enim de prima illa inuestitura siue infeudatione, quæ in ipsa prima feudorum donatione vi Originarij feudalis contractus Maximilianis pridem tradita fuit, quæstio aut tractatio est, sed de infeudationis inuestiturarumque renouationibus, quas ad hominum mutationes fieri contingit, quæ renouationes nequidquam noui dant, sed feudum hætenus constitutum confirmant.

Illas infeudationes, siue inuestiturarum renouationes ad Abbatum mutationes peragit Archiepiscopus, Imperatoris nomine, ut dictum est, & ut illas eodem nomine facere posset à Maximiliano I. impetrauit. Studet voti auctor ostendere per illas renouationes, Archiepiscopos non renuciâsse iuri dominij,

si aliquod antea habere potuerant, verum quidquid sit de effectu, quoad abdicationem siue renunciationem, quæ, vtrum, & quando ex actu contrario inducatur, passim à DD. tractatur, de quo non opus est hîc in longam disceptationem ingredi: illud contendimus ac sustinemus, impetrationem illam ac factum infeudandi Archiepiscoporum, hoc operari, vt probet Dominos illos non esse, Iurisdictionisque aut aliorum Regalium vel feudorum ad Maximinianos pertinentium dominum, neque habuisse, neque habere.

Quia (vt clarum est) dum Archiepiscopus Maximinianum Abbatem inuestit de Iurisdictionibus eius mero ac mixto Imperio, Imperatoris Imperijue nomine, non ipse Archiepiscopus, sed Imperator inuestire censetur. *text. in cap. Inuestitura §. sed etiam. tit. per quos fiat inuestit. in vsib. feudor.* his verbis: *Sed vtrum ipse, vel alius pro te inuestituram faciat, vel suscipiat nihil interesse putamus. Text. in l. quod meo ff. de acquir. vel amit. poss.* his verbis, *Nec idem est possidere, & alio nomine possidere, nam possidet cuius nomine possidetur, &c. cum similibus.*

Vnde sequitur, quod non Archiepiscopus, sed Imperator Iurisdictionis feudorumque Maximinianorum Dominus sit, quia Dominus est is, à quo inuestitura proficiscitur, *c. per quos fiat inuestitura. & passim in vsib. feudor.*

Dices, illud ipsum confitetur voti auctor, ait enim Imperatorem directum esse Dominum, sed addit, quod Archiepiscopus potest esse, & est utilis Dominus: rationem inter alias hanc ponit, Dominus, inquit, feudi aut Princeps potest aliquem infeudare, infeudatus rursus alium super eadem re, nihilominus tamen vterque manet Dominus, & res dicitur esse vtriusque: addit hanc regulam, Vasallus, mei Vasalli, meus est Vasallus, quia res à primo Domino descendit, alioquin (ait) si non sit eadem res, Vasalli mei, Vasallus meus non est.

Hic fingere oportet Abbatem in Iurisdictione siue (ratione eiusdem) in Regalibus esse Archiepiscopi subuasallum, quasi Iurisdictione antiquitus per Imperatores data fuerit Archiepiscopis in feudum, deinde eadem per Archiepiscopos retro donata Maximinianæ Abbatiae in sub feudum sibi retentis primarij vtilis dominij reliquis, vt sit in sub feudatione.

Sed hoc illud ipsum est, quod per omnes probationes refutatum est, ostensumque Abbatem, Abbatiamve nihil potestatis aut Iurisdictionis Regalium, aut aliarum quarumcunque rerum ab Archiepiscopis vnquam accepisse: sed omnia immediatè ab Imperatore, non dependere ab illorum vllâ potestate, sed ab hoc vnico.

Sed, vt in terminis nostri præsentis propositi, de effectu in feudationis hîc maneamus, res ita est, quod subuasallus non infeudatur, aut inuestitur per mediatum superioremque Dominum, verum per Dominum suum immediatum, à quo sub infeudationem habet, idque vi contractus subinfeudationis, cuius implementum perficitur per inuestituræ traditionem, confirmaturque per eiusdem renouationem. *Rosenthal de feud. cap. 6. concl. 63. Carolus Molinæus, de feud. §. 60. gloss. 1. n. 5.*

Itaque cum Archiepiscopus Abbatem non inuestiat, sed Imperator, non Archiepiscopus, sed Imperator immediatus est Abbatis Dominus.

Illud autem quod iactatur, Vasallus mei Vasalli, est meus Vasallus, ad rem non pertinet, quamuis videas Doctores passim ita intelligere: scilicet quod istud dicatur ac procedat crassius & pingui Minerua, siue largo modo, quia Vasallus mei Vasalli etiam ratione eiusdem rei, non absolutè, nec propriè & simpliciter est meus Vasallus, sed solum, mediatè & propriè loquendo, non debet dici meus Vasallus, sed meus subuasallus, nec propriè & simpliciter dicor eius

Dominus, sed Dominus mediatus, seu Dominus Domini sui, ut inquit Text. in cap. vnic. de allod. ad fin. ibi. Aut sub Rege Dominium suum. *Carolus Molinæus de feud. §. 1. gloss. 6. n. 2. And. Aluat. in l. Modestinus ff. de verbor. signif. Henricus à Rosen. thaal cap. 9. membro 1. concl. 47. & cap. 8. quest. 10. & 11. cum plurimis DD. ab eo citatis.*

Sed ista parum ad nostrum propositum, & demus votatori, ut illa habeat, prout volet.

Addamus & præterea, Quod Rex in suo Regno, ac quilibet supremus Princeps in sua ditione, particulari prærogatiua, vniuersalis est Dominus, quodque non solum sui Vasalli immediati, sed & subvasalli omnes, & eorum Domini sunt Clientes & subditi sui; Imò, quod in fidelitate & Sacramento, semper nominatim excipiat, vel excipi intelligatur fidelitas supremo Principi debita ob subiectionem illam, quæ ab omnibus, siue Vasallis, siue alijs quibuscunque subditis supremo Principi debetur, nobis hîc sufficit quod inuestitio ab immediato Domino proficiscitur ac præstatur.

Quod quidem ita esse constat non solum ex constitutionibus, iureque feudali, sed & ex ipsa omnium Regnorum, ditionum ac populorum & præcipuè in Imperio vsu & obseruantia.

Videmus enim omnes Imperij Principes, qui Status suos ab Imperio immediatè recognoscunt, illos feudatarijs suis, vasallisque, qui ab iisdem Principibus in ditionibus suis, feuda immediatè subfeudorum iure tenent, infeudationes, inuestituræ sue conferre siue renouare pro se, suoque nomine, propriaque auctoritate, cauebuntque, ne Imperatoris nomine infeudent, multò magis, ne, ut illud facere possint, postulent; exempla lustres Regis Bohemiæ, Ducis Saxonix, Comitis Palatini, aliorumque Principum Electorum, ac quorumcunque aliorum Imperij Principum vel statuum; ac si possis, vel vnicum ex eorum Vasallis nomines suis ditionibus, Iurisdictionibus, Principatibusque subditum, quem iisdem Principes ob idem feudum à seipsis mouens ac tentum, Imperatoris nomine infeudent, non autem suo.

Ipsè Archiepiscopus in suo, ac sub suo Archiepiscopatu plures habet suos Vasallos, Archiepiscopum immediatè pro feudali Domino recognoscentes, vel vnum ex illis nominet, quem Imperatoris nomine infeudet, quorum fidelitates recipiat, Imperatoris nomine, non suo, quos ut infeudare posset opus haberit illi concedi, ut id Imperatoris nomine facere liceret.

Ac sanè etiam semotis omnibus ratiocinationibus ex ipso simplici naturali iudicio, si Archiepiscopus Dominus fuisset, quid opus erat eum postulare impetrareque, ut inuestituræ conferret pro Imperatore siue Imperatoris nomine? Fingat hic nobis vel votator, vel scriptor, vel alius quicumque ex Archiepiscopistis vllum causæ, vel colorem, vel vmbra.

Art. 4. Quòd voti auctor frustra labore in questionibus generalibus, cum habeatur casus specialis decisus, quodque eius exempla contra ipsum militent.

Potest, inquit, suo nomine quis aliquid habere in re, immo ipsum Dominium, & tamen etiam alieno nomine in eadem re aliquid facere; exemplum ponit in procuratore in rem suam, in usufruario. Quis enunciationem istam, ut ita generalis est, negat? Et illi non solum subscribimus genera-